

Israëls geestelijke dingen en het lichaam van Christus

Van: Steve.

“Rom. 15:27: Want het heeft hun zo goed gedacht; ook zijn zij hun schuldenaars; want indien de heidenen hunner geestelijke goederen deelachtig zijn geworden, zo zijn zij ook schuldig hen van lichamelijke goederen te dienen.

Rom. 15:27 kan een moeilijk vers zijn voor dispensationele leraren. Bij een snelle lezing van het vers zou men kunnen denken dat Paulus zei dat leden van het Lichaam van Christus vandaag in de Bedeling van Genade nu deelnemen aan het geloof in de geestelijke dingen van Israël. Daarom zijn ze verplicht om hun materiële dingen met hen te delen. Dit is verwarrend omdat Paulus de laatste 15 hoofdstukken had besteed aan het uitleggen dat God nu iets nieuws aan het doen is in de wereld die los staan van Israël en een gevolg zijn van haar val.

Deze verwarring wordt meestal op twee manieren aangepakt. Ofwel in stilte, er overheen stappen en verder gaan. Of er wordt gesuggereerd dat hoewel we vandaag niet deelnemen aan de "specifieke" geestelijke dingen van Israël, we wel deelnemen aan de "algemene" geestelijke dingen van Israël. Wat ze hiermee bedoelen is dat hoewel we geen deel hebben aan de specifieke geestelijke dingen van Israël, zoals de verbonden van Israël, we wel deel hebben aan hun algemene geestelijke dingen, zoals de Schriften en Jezus Christus, die beide uit Israël komen. Hoewel dit niet onwaar is, denk ik niet dat dit is waar Paulus het in dit vers over heeft. Ik denk dat er door een nauwkeurige lezing van de passage een veel beter antwoord is, een eenvoudiger en bevredigender antwoord.

“Rom. 15:25: Maar nu reis ik naar Jeruzalem, dienende de heiligen. 26 Want het heeft dien van Macedonië en Achaje goed gedacht een gemene handreiking te doen aan de armen onder de heiligen, die te Jeruzalem zijn. 27 Want het heeft hun zo goed gedacht; ook zijn zij hun schuldenaars; want indien de heidenen hunner geestelijke goederen deelachtig zijn geworden, zo zijn zij ook schuldig hen van lichamelijke goederen te dienen.

In vers 25 legt Paulus aan de Romeinen uit dat hij, voordat hij naar Rome reist, eerst naar Jeruzalem gaat om daar de heiligen (leden van het gelovige overblijfsel, de kleine kudde, van Israël) te dienen. Het gelovige overblijfsel in Jeruzalem is verarmd omdat ze in begin Handelingen alles hadden verkocht wat ze hadden en leefden in volmaakte gemeenschap met elkaar en met God, wachtend op de verwachte wederkomst van Christus om hen te bevrijden en hen binnen te leiden in Israëls lang geprofeteerde aardse koninkrijk van gerechtigheid, vrede en voorspoed (Handelingen 1-4). Het enige dat nodig was, was dat de leiders van Israël Christus zouden aannemen. Maar de leiders van Israël hebben Christus niet aangenomen. In feite werden ze alleen maar harder en opstandiger in hun afwijzing van Hem. Daarom stopte God Zijn Profetisch Programma met Israël (tijdelijk) en begon een nieuw werk in de wereld..., vooral onder de Heidenen die met de val van Israël in hopeloze duisternis waren achtergebleven,genaamd Zijn Programma van de Verborgenheid voor het Lichaam van Christus, dat Hij bekend heeft gemaakt door het apostelschap van Paulus (Rom. 9-11; 15:15-19; Ef. 3:1-11).

Dan, in vers 26, verandert Paulus de groep mensen waarnaar hij verwijst, namelijk van het gelovige overblijfsel in Jeruzalem naar het lichaam van Christus waarvan de leden in Paulus' wijdverbreide kerken in heel Macedonië woonden (zoals de vergaderingen in Filippi, Thessalonica en Berea) en Achaia (dat wil zeggen, het hele Griekse schiereiland, zoals Korinthe). Deze wijdverbreide kerken van Paulus wilden het gelovige overblijfsel van Israël, in Jeruzalem helpen, die verarmd waren omdat, toen Israël viel, God Zijn profetische programma met hen stopzette.

In v. 27, (zie bij **(*)**), legt Paulus verder uit dat de gelovigen in zijn kerken dit wilden doen omdat ze zich dat verplicht voelden aan het gelovige Israël. Om uit te leggen waarom ze deze verplichting in de tegenwoordige tijd voelden, begint Paulus te praten over een derde groep mensen, de Heidenen, en als hij dat doet verandert hij ook het werkwoord van tegenwoordige tijd naar verleden tijd. Nu wijst Paulus terug naar een VERLEDEN TIJD toen de Heidenen deelnamen (VERLEDEN tijd) aan het geloven in de geestelijke zaken van Israël. En dat roept de vraag op: wanneer, precies, namen de Heidenen IN HET VERLEDEN deel aan de geestelijke zaken van Israël?

(*)--27 *Want het heeft hun zo goed gedacht; ook zijn zij hun schuldenaars; want indien de heidenen hunner geestelijke goederen deelachtig **zijn geworden**, zo zijn zij (de Heidenen) ook schuldig hen van lichamelijke goederen te dienen.*

We hoeven echter niet ver te zoeken. Paulus legde ons dit slechts een paar verzen eerder uit, en hij deed het in herhaling zodat we het niet zouden missen. In Gods profetische programma met Israël namen de Heidenen letterlijk en volledig deel aan Gods geestelijke zaken met en door Israël door proselieten te worden van het Judaïsme of door godvrezende Heidenen te zijn die verbonden waren met Israël. Voortijds, In Gods Profetische Programma namen de Heidenen indirect deel aan de lofprijzing en aanbidding van God MET EN DOOR GELOVIG ISRAËL (Romeinen 15:8-12). Dit zal ook waar zijn in de TOEKOMSTIGE TIJD—de TOEKOMENDE TIJD. Nadat de bedeling van genade voorbij is, zal God Zijn profetische programma opnieuw beginnen met het gelovige Israël, en op dat moment zullen de Heidenen opnieuw Gods zegeningen indirect ontvangen MET EN DOOR HET GELOVIG ISRAËL, en deelnemen aan hun geestelijke zaken.

MAAR NU, in de HUIDIGE TIJD, is dit niet hoe de wereld, vooral de Heidenen, nu deelnemen aan Gods geestelijke dingen. Vandaag nemen we rechtstreeks door Christus deel aan Gods geestelijke dingen: we hebben al ALLE GEESTELIJKE ZEGENINGEN IN HEMELSE PLAATSEN IN CHRISTUS (Ef. 1:3) zoals geopenbaard en gemanifesteerd in Paulus zijn verborgen waarheid van genade op het moment dat we geloven.

Een parafrase van deze verzen zou dus ongeveer zo kunnen zijn: Omdat de Heidenen, die in het verleden geestelijk verarmd waren, deelnamen aan Gods geestelijke dingen met en door het gelovige Israël (in overeenstemming met Gods profetische programma), zijn NU, in de huidige bedeling van Genade, gelovigen in Gods Verborgen Programma voor het Lichaam van Christus (van wie de meesten met een Heidense achtergrond, en die nu direct geestelijk verrijkt worden in en door Christus, los van Israël en haar geestelijke dingen, onder het apostelschap van Paulus, 2 Kor. 8:9) zouden de liefdevolle verplichting moeten aanvaarden om het gelovige Israël in Jeruzalem te helpen, dat nu materieel verarmd is.

Deze uitleg past niet alleen in de onmiddellijke context (Romeinen 15:8-19), maar past ook in de bredere context van de gelovigen in Rome als geheel. We weten uit Handelingen 2:8 dat er met Pinksteren Joden en proselieten (Heidenen die zich tot het judaïsme hadden bekeerd) in Jeruzalem waren die deelnamen aan Israëls geestelijke dingen die werden uitgedeeld door de Heilige Geest, door de prediking van Petrus, vóór de huidige bedeling van genade.